

สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม (Socialist Republic of Vietnam)

เมืองหลวง กรุงฮานอย

ที่ตั้ง ภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ทางตะวันออกของคาบสมุทรอินโดจีน ระหว่างเส้นลองจิจูดที่ 102 องศา 10 ฟลิปดา กับ 109 องศา 30 ฟลิปดาตะวันออก และเส้นละติจูดที่ 8 องศา 30 ฟลิปดา กับ 23 องศา 22 ฟลิปดาเหนือ มีพื้นที่ 331,689 ตร.กม. (64% ของพื้นที่ประเทศไทย) รูปร่างประเทศยาวคล้ายตัว S ความยาวจากเหนือจรดใต้ 1,650 กม. ส่วนที่แคบที่สุดของประเทศกว้าง 50 กม.

อาณาเขต

ทิศเหนือ	ติดกับจีน 1,297 กม.
ทิศตะวันตก	ติดกับลาว 2,161 กม.
ทิศตะวันตกเฉียงใต้	ติดกับกัมพูชา 1,158 กม. และอ่าวไทย
ทิศตะวันออก	ติดกับทะเลจีนใต้ ชายฝั่งยาว 3,444 กม.

ภูมิประเทศ พื้นที่ 3 ใน 4 ของเวียดนามเป็นภูเขาและป่าไม้ มีความหลากหลายทางชีวภาพสูง มีพื้นที่ราบ 310,070 ตร.กม. ที่เหลือเป็นไหล่เขาและหมู่เกาะมากกว่า 3,000 เกาะ เรียงรายตั้งแต่อ่าวตังเกี๋ยจนถึงอ่าวไทย ภาคเหนือส่วนใหญ่เป็นภูเขาสูง มียอดเขาฟานซีปาน ใน จ.ลาวกาย สูง 3,143 ม. (สูงที่สุดในคาบสมุทอินโดจีน) แม่น้ำสำคัญ คือ แม่น้ำแดง บริเวณปากแม่น้ำเป็นดินดอนสามเหลี่ยมที่อุดมสมบูรณ์เหมาะแก่การเพาะปลูก และเป็นที่ตั้งของเมืองหลวงฮานอย ภาคกลางเป็นที่ราบสูง เต็มไปด้วยหินภูเขาไฟ หาดทราย เนินทราย และทะเลสาบ ภาคใต้ส่วนใหญ่เป็นที่ราบสูง มีที่ราบลุ่มแม่น้ำโขงเป็นแหล่งเพาะปลูกที่ใหญ่ที่สุดในประเทศ (40,000 ตร.กม.) และเป็นที่ตั้งของนครโฮจิมินห์ (ชื่อเดิม คือ ไซ่ง่อน)

ภูมิอากาศ เวียดนามมีพื้นที่แคบแต่ยาว ทำให้ภูมิอากาศแตกต่างกันมาก ภาคเหนือ อากาศค่อนข้างหนาวเย็น มี 4 ฤดู คือ ฤดูใบไม้ผลิ (มี.ค.-เม.ย.) ฤดูร้อน (พ.ค.-ส.ค.) ฤดูใบไม้ร่วง (ก.ย.-พ.ย.) และฤดูหนาว (ธ.ค.-ก.พ.) ภาคกลางค่อนข้างร้อนและเผชิญพายุไต้ฝุ่นในช่วงฤดูฝน สร้างความเสียหายให้ทุกปี ภาคใต้มีอากาศร้อนชื้น ตลอดปีมีเพียง 2 ฤดู คือ ฤดูฝน (พ.ค.-ต.ค.) และฤดูแล้ง (พ.ย.-เม.ย.)

ประชากร 100.9 ล้านคน มากเป็นอันดับ 3 ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ รองจากอินโดนีเซียและฟิลิปปินส์ และมากเป็นอันดับ 16 ของโลก ชาวเวียดนามหรือกิงห์เป็นชนส่วนใหญ่ของประเทศ 85.3% มีชนกลุ่มน้อย 54 ชนเผ่ากระจายอยู่ตามเทือกเขาและที่ราบสูง คิดเป็น 14.3% ได้แก่ ไต๋ 1.9% ไท 1.9% หมิ่น 1.5% แซมร์ 1.4% ม้ง 1.4% หนุง 1.1% ฮวา 1% และอื่น ๆ 4.3% สัดส่วนประชากรจำแนกตามอายุ : วัยเด็ก (0-14 ปี) 23.2% วัยรุ่นถึงวัยกลางคน (15-64 ปี) 68.5% วัยชรา (65 ปีขึ้นไป) 8.3% อายุขัยเฉลี่ยของประชากร 76.1 ปี อัตราการเพิ่มประชากรประมาณ 0.96% ประชากรที่อยู่ต่ำกว่าเส้นความยากจน 2.93%

ศาสนา ส่วนใหญ่ไม่นับถือศาสนา 86.41% แต่นับถือบรรพบุรุษและลัทธิต่าง ๆ เช่น ฮวาทา 0.58% เก๋าไต้ 1.02% พุทธนิกายมหายาน 4.79% คริสต์นิกายโรมันคาทอลิก 6.1% โปรเตสแตนต์ 1% และอิสลาม 0.1%

ภาษา ภาษาราชการคือ ภาษาเวียดนาม ปัจจุบันภาษาอังกฤษมีความสำคัญมากขึ้นเป็นภาษาที่ 2 และมีการใช้ภาษาอื่น ๆ เช่น จีน เขมร ฝรั่งเศส และภาษาแถบเทือกเขา (มอญ-แซมร์ และมาลาโย-พอลินีเซีย)

การศึกษา อัตราการรู้หนังสือ (อายุ 15 ปีขึ้นไป) 95.8% ระบบการศึกษาภาคบังคับมีคุณภาพ รัฐบาลให้ความสำคัญต่อการปฏิรูประบบการศึกษา โดยเร่งพัฒนาการศึกษาในระดับต่าง ๆ ให้เทียบเท่ามาตรฐานสากล เพื่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์รองรับการพัฒนาประเทศ

การก่อตั้งประเทศ

เวียดนามอยู่ภายใต้การปกครองของจีนกว่า 1,000 ปี และได้รับอิสรภาพเมื่อปี 2024 ต่อมา มีปัญหาขัดแย้งทางศาสนากับฝรั่งเศสในยุคล่าอาณานิคม ทำให้ต้องสูญเสียดินแดนให้ฝรั่งเศส และตกเป็นอาณานิคมของฝรั่งเศสห้วงปี 2401-2426

การต่อสู้เพื่อเอกราชของเวียดนาม นำโดยโฮจิมินห์ ผู้นำพรรคคอมมิวนิสต์อินโดจีนและผู้นำองค์การสันนิบาตเพื่อเอกราชของเวียดนามหรือเวียดนามห์ (Viet Minh) เริ่มขึ้นเมื่อปี 2484 ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ญี่ปุ่นเข้ายึดครองประเทศในอินโดจีน จนกระทั่งแพ้สงครามเมื่อปี 2488 จักรพรรดิเบ๋าไต้ (Bao Dai) กษัตริย์องค์สุดท้ายแห่งราชวงศ์เหงียนสละราชสมบัติ โฮจิมินห์จึงประกาศเอกราชเปลี่ยนแปลงการปกครอง

เป็นสาธารณรัฐ และจัดตั้งรัฐบาลชั่วคราวขึ้นบริหารประเทศ กลายเป็นจุดเริ่มต้นของสงครามระหว่างเวียดนามกับฝรั่งเศส โดยฝรั่งเศสแพ้สงครามที่เดียนเบียนฟู และจัดทำสนธิสัญญาเจนีวา ปี 2497 แต่สหรัฐฯ และชาวเวียดนามในภาคใต้บางส่วนไม่ต้องการรวมกับรัฐบาลของโฮจิมินห์ จึงแบ่งเวียดนามออกเป็น 2 ประเทศ โดยใช้เส้นละติจูดที่ 17 องศาเหนือเป็นเส้นแบ่ง เวียดนามเหนือปกครองในระบอบคอมมิวนิสต์ ภายใต้การนำของโฮจิมินห์ ส่วนเวียดนามใต้ปกครองในระบอบประชาธิปไตย

สงครามระหว่างเวียดนามเหนือกับเวียดนามใต้เกิดจากเหตุผลเพื่อการรวมชาติ สหรัฐฯ สนับสนุนเวียดนามใต้และร่วมรบในสงคราม ส่งผลให้สงครามเวียดนามกลายเป็นสมรภูมิรบยืดเยื้อ (ปี 2500-2518) ที่สร้างความสูญเสียอย่างใหญ่หลวงแก่ทั้งสองฝ่าย สหรัฐฯ พ่ายแพ้และประกาศถอนทหารออกจากเวียดนามใต้ เมื่อปี 2516 การสู้รบยุติลงหลังจากกองทัพเวียดนามใต้ประกาศยอมแพ้ต่อเวียดนามเหนือเมื่อ 30 เม.ย. 2518 เวียดนามเปลี่ยนชื่อเมืองไซ่ง่อนเป็นโฮจิมินห์ (Ho Chi Minh City) เพื่อเป็นเกียรติแก่โฮจิมินห์ผู้นำการต่อสู้เพื่อเอกราชที่เสียชีวิตเมื่อปี 2512 และประกาศรวมประเทศโดยเปลี่ยนชื่อเป็นสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม เมื่อ 2 ก.ค. 2519

วันชาติ 2 ก.ย. (ตรงกับวันประกาศเอกราชจากฝรั่งเศส 2 ก.ย. 2488)

การเมือง ปกครองในระบอบสังคมนิยมคอมมิวนิสต์ ประธานาธิบดีเป็นประมุขและผู้บัญชาการกองทัพบกโดยตำแหน่ง

ฝ่ายบริหาร : นรม. เป็นหัวหน้าฝ่ายบริหาร ดูแลการบริหารประเทศให้เป็นไปตามนโยบายของพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนาม คณะผู้บริหารมีวาระ 5 ปี (ปี 2569-2574) การปกครองส่วนภูมิภาค ประกอบด้วย 28 จังหวัด กับอีก 5 นคร คือ ฮานอย โฮจิมินห์ หายฟอง ดานัง และเกิ่นเทอ แต่ละจังหวัดมีคณะกรรมการประชาชนทำหน้าที่บริหารงานในท้องถิ่นให้เป็นไปตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ นโยบาย และกฎระเบียบต่าง ๆ โดยได้รับงบประมาณจากส่วนกลางโดยตรง ข้าราชการแต่งตั้งโดยตรงจากส่วนกลาง จึงมีอำนาจตัดสินใจอย่างเต็มที่

ฝ่ายนิติบัญญัติ : เป็นระบบสภาเดียว คือ สภาแห่งชาติ (National Assembly) ปัจจุบันมีสมาชิก 500 คน มาจากการเลือกตั้งเมื่อ 15 มี.ค. 2569 วาระ 5 ปี ประชุมปีละ 2 ครั้ง ตามรัฐธรรมนูญ สภาแห่งชาติมีอำนาจสูงสุดในการกำหนดนโยบายทั้งภายในและต่างประเทศ ทำหน้าที่บัญญัติและแก้ไขกฎหมาย แต่งตั้งประธานาธิบดีตามที่พรรคเสนอ ให้การรับรองหรือถอดถอน นรม. ตามที่ประธานาธิบดีเสนอ รวมทั้งแต่งตั้ง ครม. ตามที่ นรม. เสนอ

ฝ่ายตุลาการ : มี 3 ระดับ คือ ศาลประชาชนสูงสุด ศาลจังหวัดหรือเทียบเท่า ศาลอำเภอหรือเทียบเท่า ฝ่ายทหารมีตุลาการศาลทหาร ประธานศาลในระดับต่าง ๆ แต่งตั้งโดยประธานาธิบดี ด้วยความเห็นชอบของประชาชนในระดับนั้น ๆ มีวาระ 5 ปี นอกจากคณะผู้พิพากษาแล้ว ยังมี “ที่ปรึกษาประชาชน” ร่วมด้วย เนื่องจากผู้พิพากษาในเวียดนามไม่จำเป็นต้องมีคุณสมบัติด้านกฎหมาย

พรรคการเมือง : มีพรรคการเมืองเดียว คือ พรรคคอมมิวนิสต์เวียดนาม ยึดแนวทางมาร์กซ์-เลนินในการบริหารประเทศ โดยมีอำนาจสูงสุดตามรัฐธรรมนูญที่ประกาศใช้เมื่อปี 2535 โครงสร้างอำนาจหลักของพรรคคอมมิวนิสต์ ประกอบด้วย 1) **คณะกรรมการกลางพรรคฯ** จำนวน 200 คน เลือกตั้งโดยผู้แทนสมาชิกพรรคฯ มากกว่า 5.1 ล้านคนทั่วประเทศ ทำหน้าที่กำหนดจัดการประชุมสมัชชาใหญ่พรรคฯ เลือกคณะผู้นำและคณะกรรมการเมือง (โปลิตบูโร) ทุก 5 ปี กำหนดนโยบายด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม รวมทั้งตรวจสอบระบบการทำงานและการปฏิบัติตามมติพรรคฯ 2) **คณะกรรมการเมือง** (โปลิตบูโร) เลือกตั้งโดย

คณะกรรมการกลางพรรคฯ ตามกฎหมายมีจำนวน 18 คน (จนถึงเมื่อ ต.ค.2568 มีจำนวน 16 คน) เป็นศูนย์กลางอำนาจในการกำหนดนโยบายและควบคุมการดำเนินงานที่ ครม.นำไปปฏิบัติให้เป็นไปตามแนวทางที่กำหนด 3) **สำนักเลขาธิการ** เลขาธิการพรรคฯ (เลือกโดยคณะกรรมการเมือง) คนปัจจุบัน คือ พล.ต.อ. โต เล็ม (To Lam) และเมื่อ 8 ก.ย.2568 แต่งตั้งสมาชิกถาวรของสำนักเลขาธิการคณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์ เป็นตำแหน่งผู้นำระดับสูง เส้าที่ 5 นอกเหนือจากเลขาธิการพรรคคอมมิวนิสต์ ประธานาธิบดี นายกรัฐมนตรี และประธานสภาแห่งชาติ

เศรษฐกิจ เวียดนามเป็นประเทศกำลังพัฒนา ดำเนินนโยบายปฏิรูปเศรษฐกิจหรือนโยบาย Doi Moi เมื่อ ค.ศ.2529 โดยเปลี่ยนผ่านจากประเทศเกษตรกรรมไปสู่ประเทศอุตสาหกรรม และมีระบบเศรษฐกิจแบบตลาด ภายใต้การควบคุมของรัฐบาล กระจายอำนาจทางเศรษฐกิจไปสู่ท้องถิ่นมากขึ้น โดยเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลก (World Trade Organization-WTO) เมื่อปี 2550 และจัดทำข้อตกลงการค้าเสรี 16 ฉบับ อาทิ ข้อตกลงการค้าเสรีระหว่างเกาหลีใต้-เวียดนาม ข้อตกลงการค้าเสรีระหว่างสหภาพเศรษฐกิจยูเรเชีย-เวียดนาม และข้อตกลงการค้าเสรีระหว่างสหภาพยุโรป-เวียดนาม ทั้งนี้ รัฐบาลเวียดนามเห็นความจำเป็นในการปฏิรูปเศรษฐกิจเพื่อรักษาการเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างแข็งแกร่ง อาทิ การปฏิรูปวิสาหกิจที่เป็นของรัฐ การลดภาระเบียดเบียนราชการที่ยุงยาก การเพิ่มความโปร่งใสในภาคธุรกิจ ลดระดับสินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ ในภาคการธนาคาร และเพิ่มความโปร่งใสในภาคการเงิน

เวียดนามมุ่งพัฒนาประเทศให้เป็นประเทศพัฒนาแล้ว และเป็นประเทศอุตสาหกรรมใหม่ที่มีรายได้ประชากรต่อหัวระดับสูงภายในปี 2588 โดยแบ่งการพัฒนาเป็น 3 ระยะ คือ 1) เป็นประเทศกำลังพัฒนาที่มีอุตสาหกรรมทันสมัยและพื้นฐานประเทศที่มีรายได้ปานกลางค่อนข้างต่ำภายในปี 2568 2) เป็นประเทศกำลังพัฒนาที่มีอุตสาหกรรมทันสมัยและมีรายได้ปานกลางระดับสูงภายในปี 2578 และ 3) เป็นประเทศพัฒนาแล้วที่มีรายได้สูงภายในปี 2593

เศรษฐกิจเวียดนามห้วง ม.ค.-ก.ย.2568 เติบโต 7.85% โดยยังมีความยืดหยุ่นสูงในห้วงที่เวียดนามเผชิญความท้าทายจากมาตรการเชิงกีดขวางทางภาษีจากสหรัฐฯ ซึ่งเป็นตลาดนำเข้าสินค้าที่สำคัญของเวียดนาม ตั้งแต่กลางปี 2568 อย่างไรก็ดี เวียดนามยังมุ่งสร้างความมั่นคงและเสถียรภาพทางเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่อง โดยนายฝั่ม มิญ จิ๊ญ นรม.เวียดนาม ลงนามคำสั่งเมื่อปลาย ก.ย.2568 ให้งานที่เกี่ยวข้อง ทั้งส่วนกลางและท้องถิ่น เร่งกระตุ้นภาคการส่งออกให้ขยายตัว 12% ภายในสิ้นปี 2568 เพื่อให้ภาพรวมการเติบโตทางเศรษฐกิจของเวียดนามบรรลุตามเป้าหมายที่ 8.3-8.5% และมากกว่า 10% ในปี 2573 โดยบังคับใช้ข้อตกลงการค้าที่มีอยู่ รวมถึงเจรจาเพื่อจัดทำฉบับใหม่กับมิตรประเทศ เฉพาะอย่างยิ่งกับกลุ่มตลาดร่วมอเมริกาใต้ (MERCOSUR) และคณะมนตรีความร่วมมือแห่งรัฐอ่าวอาหรับ (GCC) และส่งเสริมกิจกรรมการค้าขนาดใหญ่กับสหรัฐฯ ยุโรป จีน ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ อาเซียน อินเดีย กลุ่มประเทศตะวันออกกลาง แอฟริกา และลาตินอเมริกา ควบคู่กับยกระดับการส่งออกสินค้าเกษตรและส่งเสริมตราสินค้าเวียดนามให้เป็นที่รู้จัก พร้อมทั้งพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านการขนส่ง และลดอุปสรรคในการดำเนินกิจกรรมทางธุรกิจและการนำเข้าส่งออกสินค้าบริเวณชายแดน

ทรัพยากรธรรมชาติที่สำคัญ ได้แก่ ถ่านหิน บอไซต์ ป่าไม้ น้ำมัน และโลหะมีค่า เช่น ทองคำ และทองแดง ผลผลิตทางการเกษตรที่สำคัญและอยู่ในอันดับต้นของโลก ได้แก่ ข้าว กาแฟ และมะม่วงหิมพานต์ อุตสาหกรรมสำคัญ เช่น การแปรรูปอาหาร สิ่งทอ รองเท้า เครื่องจักร เหมืองแร่ เหล็กกล้า ซีเมนต์ และปุ๋ยเคมี

สกุลเงิน ตัวย่อสกุลเงิน : ด่งเวียดนาม (Vietnam Dong-VND)

อัตราแลกเปลี่ยนต่อดอลลาร์สหรัฐ : 25,101.00 ด่งเวียดนาม : 1 ดอลลาร์สหรัฐ

อัตราแลกเปลี่ยนต่อบาท : 1 บาท : 772.26 ด่งเวียดนาม (ต.ค.2568)

ดัชนีเศรษฐกิจสำคัญ (ปี 2567)

ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP) : 484,730 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ม.ค.-ต.ค.2568)

อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจ : 7.85% (ม.ค.-ก.ย.2568)

รายได้เฉลี่ยต่อหัวต่อเดือน : 4,740.00 ดอลลาร์สหรัฐ (ปี 2568)

แรงงาน : 53.0 ล้านคน

อัตราการว่างงาน : 2.22%

อัตราเงินเฟ้อ : 3.01%

เงินทุนสำรอง : 83,080 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

หนี้สาธารณะ : 31.4% ของ GDP

หนี้ต่างประเทศ : 27.9% ของ GDP

มูลค่าการส่งออก : 348,740 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ม.ค.-ก.ย.2568)

สินค้าส่งออกที่สำคัญ : เครื่องคอมพิวเตอร์ สินค้าอิเล็กทรอนิกส์และส่วนประกอบ โทรศัพท์และส่วนประกอบ เครื่องจักรกลและส่วนประกอบ สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม รองเท้า ไม้และผลิตภัณฑ์จากไม้

ตลาดส่งออกหลัก : สหรัฐฯ จีน สหภาพยุโรป อาเซียน และ ญี่ปุ่น

มูลค่าการนำเข้า : 331,860 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ม.ค.-ก.ย.2568)

สินค้านำเข้าที่สำคัญ : สินค้าอิเล็กทรอนิกส์ คอมพิวเตอร์และส่วนประกอบ เครื่องจักรกลและส่วนประกอบ โทรศัพท์และส่วนประกอบ ผ้าทุกชนิด และวัตถุดิบพลาสติก

ตลาดนำเข้าหลัก : จีน เกาหลีใต้ อาเซียน ญี่ปุ่น และสหรัฐฯ

มูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ : 28,540 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ม.ค.-ก.ย.2568)

การทหาร กองทัพประชาชนเวียดนามมีกำลังพลประจำการทั้งสิ้นประมาณ 450,000 นาย มีประธานาธิบดีเป็นผู้บัญชาการสูงสุดของกองทัพโดยตำแหน่ง และมีสภากลาโหมและความมั่นคง (ประธานาธิบดีเป็นประธาน) เป็นองค์กรที่ปรึกษากำกับดูแล งบประมาณทางทหารปี 2567 ประมาณ 7,390 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

ทบ. มีกำลังพลประมาณ 380,000 นาย ยุทธโศปกรณ์ที่สำคัญ ได้แก่ รถถังหนัก รถถังเบา รถสายพานลำเลียงพล ปืนใหญ่ลากจูง ปืนใหญ่อัตตาจร จรวดหลายลำกล้อง เครื่องยิงลูกระเบิด อาวุธต่อสู้อากาศยาน อาวุธต่อสู้รถถัง และจรวดนำวิถีพื้นสู่อากาศควบคุมการยิงด้วยเรดาร์

ทร. กำลังพลประมาณ 40,000 นาย (รวมนาวิกโยธินประมาณ 27,000 นาย) ศูนย์บัญชาการกองทัพเรือตั้งอยู่ที่นครโฮฟอง ยุทธโศปกรณ์ที่สำคัญ ได้แก่ เรือดำน้ำชั้น Kilo และ Sang-O เรือฟรีเกตชั้น Gepard, Petya, Savage และ Barnegat เรือคอร์เวต เรือเร็วโจมตีอาวุธนำวิถี เรือเร็วโจมตีตอร์ปิโด เรือเร็วโจมตีปืนเรือตรวจการณ์ เรือยกพลขึ้นบก เรือระบายพล เรือสงครามทุ่นระเบิด เรือสำรวจ เรือลำเลียง เรือตรวจการณ์ขนาดเล็ก เรือน้ำมัน อู่ลอย อากาศนาวิ และยุทธโศปกรณ์ประจำหน่วยนาวิกโยธิน

ทอ.และกองป้องกันภัยทางอากาศ กำลังพลประมาณ 30,000 นาย (กำลังป้องกันภัยทางอากาศ 15,000 นาย) ยุทธโศปกรณ์ที่สำคัญ ได้แก่ เครื่องบินขับไล่ เครื่องบินโจมตี เครื่องบินฝึก เครื่องบินลาดตระเวนถ่ายภาพ เครื่องบินลาดตระเวนทางทะเล เครื่องบินลำเลียง เฮลิคอปเตอร์โจมตีและปราบเรือดำน้ำ เฮลิคอปเตอร์ลำเลียง และจรวดนำวิถี

กำลังป้องกันชายแดน 40,000 นาย หน่วยยามฝั่ง 40,000 นาย กองรักษาความปลอดภัยประจำสุสานโฮจิมินห์ 10,000 นาย กองบัญชาการสงครามอิเล็กทรอนิกส์ 10,000 นาย ทหารกองหนุนประมาณ 5,000,000 นาย และอาสาสมัครดินแดน ประมาณ 200,000 คน

เงินเดือนพื้นฐานใหม่ของ จันท.ลูกจ้างภาครัฐ และกองทัพ อยู่ที่ 1,800,000 ด่งเวียดนาม/เดือน
เพิ่มจากเดิมซึ่งอยู่ที่ 1,490,000 ด่งเวียดนาม/เดือน

ปัญหาด้านความมั่นคง

ปัญหาด้านความมั่นคงของเวียดนามที่สำคัญ คือ 1) เสถียรภาพภายในพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนาม และการเปลี่ยนผ่านทางการเมือง 2) ความขัดแย้งเรื่องการอ้างกรรมสิทธิ์เหนือหมู่เกาะพาราเซลและหมู่เกาะสแปรตลีในทะเลจีนใต้ โดยเฉพาะกับจีน 3) ปัญหาเรือประมงเวียดนามลักลอบทำประมงในน่านน้ำประเทศเพื่อนบ้าน 4) ความเคลื่อนไหวของกลุ่มต่อต้านรัฐบาลเพื่อโค่นล้มพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนาม และเปลี่ยนแปลงการปกครองเป็นระบอบประชาธิปไตย 5) การเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารผ่านสื่อสังคมออนไลน์เกี่ยวกับประเด็นทางการเมืองและสังคมในเชิงต่อต้านรัฐ 6) ปัญหาการทุจริตเชิงโครงสร้างในภาครัฐ กองทัพ และเอกชน และ 7) ปัญหาขาดแคลนพลังงานในประเทศ

สมาชิกองค์การระหว่างประเทศ ที่สำคัญ เช่น ADB, APEC, ARF, ASEAN, CICA, CP, EAS, FAO, G-77, IAEA, IBRD, ICAO, ICC (NGOs), ICRM, IDA, IFAD, IFC, IFRCs, ILO, IMF, IMO, IMSO, Interpol, IOC, IOM, IPU, ISO, ITSO, ITU, MIGA, NAM, OIF, OPCW, PCA, UN, UNCTAD, UNESCO, UNIDO, UNWTO, UPU, WCO, WFTU (NGOs), WHO, WIPO, WMO และ WTO

วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เวียดนามยังขาดแคลนนักวิทยาศาสตร์ นักวิชาการ นักค้นคว้า และนักวิจัย เนื่องจากได้รับการจัดสรรงบประมาณการวิจัยและการพัฒนาในระดับต่ำ (2% ของงบประมาณทั้งหมด) แต่ก็ได้รับการสนับสนุนจากภาคเอกชนเพิ่มขึ้นอย่างมากจาก 30% เมื่อปี 2558 เป็น 48% เมื่อปี 2563 ของการลงทุนทั้งหมดในภาควิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เนื่องจากภาคเอกชนให้ความสำคัญและตระหนักว่า วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมเกือบทุกด้าน เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจ และปรับปรุงผลิตภาพแรงงาน โดยเฉพาะในยุคการปฏิวัติอุตสาหกรรม 4.0 และในห้วงที่เวียดนามกำหนดเป้าหมายเป็นประเทศพัฒนาแล้วที่มีรายได้สูงในปี 2588 นอกจากนี้ เวียดนามยังมีแผนการสร้างเครือข่ายนักวิทยาศาสตร์เวียดนามโพ้นทะเล และริเริ่มเครือข่ายศูนย์วิจัยที่มีชื่อเสียง เพื่อเชื่อมโยงสถาบันวิทยาศาสตร์แห่งชาติที่สำคัญกับสถาบันหุ้นส่วนในต่างประเทศ จูงใจให้ชาวเวียดนามโพ้นทะเลที่มีความรู้ความชำนาญทั้งทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเดินทางกลับประเทศ เพื่อถ่ายทอดและพัฒนาเทคโนโลยีในเวียดนาม

ด้านเทคโนโลยี เวียดนามอยู่ระหว่างจัดทำระเบียบและกฎหมายฉบับย่อย เพื่อสนับสนุนการบังคับใช้กฎหมายอุตสาหกรรมเทคโนโลยีดิจิทัลที่จะเริ่มบังคับใช้อย่างเป็นทางการใน 1 ม.ค.69 โดยกำหนดให้กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีร่าง พรก.ว่าด้วยการบังคับใช้กฎหมายภาพรวมและการดูแลศูนย์รวมทางดิจิทัล ให้กระทรวงการคลัง ร่าง พรก.ว่าด้วยการจัดการสินทรัพย์ดิจิทัล เพื่อให้รัฐบาลพิจารณาเห็นชอบท้ายที่สุดภายใน ธ.ค.2568 ซึ่งกฎหมายฉบับดังกล่าวมีเป้าหมายเพื่อขับเคลื่อนกระบวนการเปลี่ยนผ่านทางดิจิทัลของชาติ ส่งเสริมธุรกิจและอุตสาหกรรมเทคโนโลยีท้องถิ่นให้ก้าวสู่ระดับโลก ด้วยการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ควบคู่กับยกระดับศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ รวมถึงดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศในด้านดังกล่าวด้วยสิทธิประโยชน์ทางภาษีเพื่อให้เกิดการถ่ายโอนเทคโนโลยี

ด้านดาวเทียม เวียดนามเป็น 1 ใน 5 ประเทศในอาเซียนที่มีเทคโนโลยีด้านดังกล่าว นอกจากสิงคโปร์ มาเลเซีย อินโดนีเซีย และไทย โดยพัฒนาการผลิตดาวเทียมทีละชิ้น เป้าหมายเพื่อควบคุมและพัฒนาดาวเทียมที่มีน้ำหนักสูงถึง 180 กก.

การขนส่งและโทรคมนาคม ทางบก มีถนนครอบคลุมทั่วประเทศ ระยะทางรวม 595,201 กม. เชื่อมต่อกับ จีน ลาว และกัมพูชา โดยเปิดใช้งานทางด่วนเชื่อมระหว่างท่าอากาศยาน Van Don-เมือง Mong Cai จังหวัด กว่างนิญ (ติดจีน) เมื่อ 1 ก.ย.2565 ซึ่งเชื่อมระหว่างท่าอากาศยาน เขตเศรษฐกิจพิเศษ และจุดผ่านแดนถาวร ที่ติดจีน ระบบราง มีเส้นทางรถไฟยาว 3,143 กม. เชื่อมต่อไปยังจีน มองโกเลีย และรัสเซีย รวมทั้งมี แผนพัฒนารถไฟความเร็วสูงเชื่อมภาคเหนือกับภาคใต้ ระยะทางรวม 1,541 กม. ซึ่งคาดว่าจะแล้วเสร็จ ภายในปี 2588 ส่วนโครงการสร้างรถไฟไฟฟ้าใต้ดินและบนดิน ความยาวทั้งสิ้น 19.7 กม. โดยเริ่มก่อสร้าง รถไฟฟ้าใต้ดินสายแรกในนครโฮจิมินห์ความยาว 1.8 กม. เชื่อมระหว่างสถานีไซ่ง่อน โอเปราเฮาส์ กับทางรถไฟไฟฟ้า บนดิน ใกล้สวนบาเซิน สร้างถนน Motorway เชื่อมจากเหนือจรดใต้ ส่วนเมืองใหญ่ ได้แก่ กรุงฮานอย และ นครโฮจิมินห์

ทางน้ำ มีโครงข่ายการเดินเรือในประเทศยาว 47,130 กม. และมีท่าเรือ (ทางทะเล) ขนาดใหญ่ 19 แห่ง ที่สำคัญ คือ ท่าเรือไฮฟอง ทางภาคเหนือ ท่าเรือดานัง และท่าเรือนานาชาติ Cam Ranh ในภาคกลาง และท่าเรือโฮจิมินห์ในภาคใต้

ทางอากาศ มีท่าอากาศยานพลเรือน 22 แห่ง แบ่งเป็นท่าอากาศยานนานาชาติ 10 แห่ง และ ท่าอากาศยานสำหรับเที่ยวบินในประเทศ 12 แห่ง โดยท่าอากาศยานระหว่างประเทศที่ใหญ่ที่สุดคือ ท่าอากาศยาน เตินเซินญิต ที่นครโฮจิมินห์ และมีโครงการสร้างท่าอากาศยานระหว่างประเทศขนาดใหญ่ของภูมิภาค จังหวัดด่งนาย ในภาคใต้ ซึ่งมีแผนจะเปิดให้บริการใน มิ.ย.2569 รวมทั้งมีแผนจะพัฒนาสายการบินเวียดนาม เป็นสายการบินใหญ่อันดับ 2 ของภูมิภาค ส่วนท่าอากาศยานทหารมีทั้งหมด 14 แห่ง

โทรคมนาคม มีผู้ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ (smartphone) จนถึง ก.ค.2567 ประมาณ 100.7 ล้าน เลขหมาย จำนวนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตประมาณ 78.1 ล้านคน และประเมินว่า ในปี 2572 จะมีผู้ใช้งานมากกว่า 100 ล้านคน รหัสอินเทอร์เน็ตประเทศ .vn มีระบบเคเบิลใต้น้ำเชื่อมต่อกับไทย ฟิลิปปินส์ ญี่ปุ่น และสหรัฐฯ มีสถานีดาวเทียมที่ได้รับความช่วยเหลือจากอดีตสหภาพโซเวียต 2 แห่ง มีดาวเทียมสื่อสาร “Vinasat 1” มูลค่า 200 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ส่งขึ้นสู่วงโคจรเมื่อปี 2551 และ “Vinasat 2” เมื่อ พ.ค.2555 ทั้งนี้ กระทรวงข่าวสาร และการสื่อสารยุติการให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ด้วยระบบ 2G ทั่วประเทศ ตั้งแต่ 15 ต.ค.2567

การเดินทาง สายการบินไทยมีเที่ยวบินตรงท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ-ฮานอย (1 ชม. 50 นาที) และนครโฮจิมินห์ (1 ชม. 40 นาที) สายการบินการบินไทย ให้บริการเที่ยวบินจากท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ-ฮานอย นครโฮจิมินห์ และท่าอากาศยานภูเก็ต-โฮจิมินห์ สายการบิน Bangkok Airways ให้บริการเที่ยวบินจากท่าอากาศยาน สุวรรณภูมิ-ฮานอย นครโฮจิมินห์ และดานัง สายการบิน Air Asia มีเที่ยวบินตรงดอนเมือง-ฮานอย นครโฮจิมินห์ ดานัง และญาจาง สายการบินนกแอร์ให้บริการเที่ยวบินตรงท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ-โฮจิมินห์ ขณะที่เวียดนาม มีสายการบิน Vietnam Airlines สายการบิน VietJet Air และสายการบิน Jetstar Airways ระหว่างฮานอย-ท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ และนครโฮจิมินห์-ท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ เวลาในเวียดนามเท่ากับเวลาในไทย (UTC+7 ชม.) นักท่องเที่ยวไทยเดินทางเข้าเวียดนามได้โดยไม่ต้องขอรับการตรวจลงตรา และสามารถอยู่ใน เวียดนามได้ 45 วัน ทั้งนี้ รัฐบาลเวียดนามตรวจลงตราหนังสือเดินทางอิเล็กทรอนิกส์ (e-visa) แก่ประชาชน 80 ประเทศ ตั้งแต่ 15 ส.ค.2566 โดยผู้ที่ถือ e-visa สามารถพำนักในเวียดนามเป็นเวลา 90 วัน สำหรับการเข้าออกครั้งเดียวหรือเข้าออกแบบหลายครั้งผ่านท่าอากาศยานนานาชาติ 13 แห่ง ด่านชายแดนระหว่าง ประเทศ 16 แห่ง และผ่านท่าเรือ 13 แห่งทั่วประเทศ ส่วนผู้ที่ได้รับการยกเว้นการตรวจลงตราจาก 13 ประเทศ สามารถพำนักในเวียดนามได้ 45 วัน

สถานการณ์สำคัญที่น่าติดตาม 1) การเปลี่ยนรัฐบาลชุดใหม่และแนวทางการดำเนินนโยบายบริหารประเทศ และต่างประเทศ 2) การปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ กองทัพและภาคเอกชน 3) การปราบปรามกลุ่มต่อต้านรัฐบาลเวียดนามทั้งในและต่างประเทศ 4) ความเคลื่อนไหวของเวียดนามกรณีปัญหาขัดแย้งในทะเลจีนใต้และการดำเนินความสัมพันธ์กับจีน 5) การแข่งขันอิทธิพลของมหาอำนาจในอินโดจีน/ลุ่มน้ำโขง รวมทั้งเวียดนาม 6) การส่งเสริมความมั่นคงด้านพลังงานของเวียดนาม 7) การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานภายในประเทศเพื่อเชื่อมต่อกับภูมิภาค 8) การพัฒนาและการส่งเสริมเศรษฐกิจ เฉพาะอย่างยิ่งอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว และเซมิคอนดักเตอร์ และ 9) การแก้ไขปัญหาการทำประมงผิดกฎหมาย ขาดการรายงาน และไร้การควบคุม (IUU)

ความสัมพันธ์ไทย-เวียดนาม

ไทยและเวียดนามสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตครบรอบ 45 ปี เมื่อ 6 ส.ค.2564 ความสัมพันธ์เป็นไปโดยราบรื่น มีการแลกเปลี่ยนการเยือนระหว่างกันอย่างต่อเนื่อง มีความร่วมมือและประสานงานอย่างใกล้ชิด ทั้งด้านการเมือง การทหาร และความมั่นคง การค้า การลงทุนด้านประมง แรงงาน อาญา พลังงาน การท่องเที่ยว ความร่วมมือด้านวิชาการ ความร่วมมือเพื่อการพัฒนา รวมทั้งความร่วมมือในภูมิภาคในกรอบพหุภาคี และส่งเสริมกันและกันในเวทีระหว่างประเทศ การพัฒนาความสัมพันธ์และความร่วมมือที่ผ่านมายุบย่นบนพื้นฐานของผลประโยชน์ร่วมกันในเชิงหุ้นส่วนทางยุทธศาสตร์ ส่วนปัญหาความขัดแย้งระหว่างไทย-เวียดนามส่วนใหญ่สามารถแก้ไขได้ลุล่วงโดยสันติวิธี ทั้งปัญหาประมง และปัญหาการจัดระเบียบทางทะเล

ด้านการค้า ปี 2568 เวียดนามเป็นคู่ค้าอันดับ 6 ของไทยในโลก และอันดับ 3 ของไทยในอาเซียน รองจากมาเลเซียและสิงคโปร์ มูลค่าการค้าทวิภาคีรวม (ม.ค.-ส.ค.2568) อยู่ที่ 511,359.63 ล้านบาท (ไทยและเวียดนามกำหนดเป้าหมายเพิ่มมูลค่าการค้าระหว่างกันให้ได้ปีละ 910,000 ล้านบาท (25,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ) ไทยเป็นฝ่ายได้ดุลการค้า 44,540.78 ล้านบาท โดยเวียดนามเป็นตลาดส่งออกอันดับ 2 ของไทยในอาเซียนรองจากมาเลเซีย และเป็นตลาดส่งออกอันดับ 5 ของไทยกับโลก ซึ่งไทยส่งออกไปเวียดนามมูลค่า 277,950.21 ล้านบาท เพิ่มจากเมื่อปี 2567 ซึ่งอยู่ที่ 270,816.27 ล้านบาท ขณะที่เวียดนามเป็นแหล่งนำเข้าอันดับ 2 ของไทยในอาเซียน รองจากมาเลเซีย และเป็นแหล่งนำเข้าอันดับ 6 ของไทยกับโลก โดยห้วง ม.ค.-ส.ค.2568 ไทยนำเข้าจากเวียดนาม 233,409.43 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปี 2567 ซึ่งอยู่ที่ 217,475.76 ล้านบาท

สินค้าส่งออกของไทย : รถยนต์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ เม็ดพลาสติก เครื่องปรับอากาศและส่วนประกอบ ทองแดงและของทำด้วยทองแดง เคมีภัณฑ์ น้ำมันสำเร็จรูป เครื่องดื่ม ผลิตภัณฑ์ยาง เครื่องคอมพิวเตอร์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ เครื่องจักรกลและส่วนประกอบของเครื่องจักรกล

สินค้านำเข้าจากเวียดนาม : ผงวงจรไฟฟ้า เครื่องใช้ไฟฟ้าในบ้าน เครื่องจักรไฟฟ้าและส่วนประกอบ น้ำมันดิบ เครื่องคอมพิวเตอร์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ เครื่องจักรกลและส่วนประกอบ กาแฟ ชา เครื่องเทศ เคมีภัณฑ์ รองเท้า สินแร่โลหะอื่น ๆ เศษโลหะและผลิตภัณฑ์

ด้านการลงทุน ในห้วง ม.ค.-ส.ค.2568 ไทยลงทุนในเวียดนามเป็นอันดับ 14 จาก 78 ประเทศที่เข้าไปลงทุนในเวียดนาม โดยเป็นโครงการใหม่ 21 โครงการ มูลค่ากว่า 63.30 ล้านดอลลาร์สหรัฐ สาขาการลงทุนที่สำคัญ ได้แก่ โครงสร้างพื้นฐาน เขตอุตสาหกรรม อสังหาริมทรัพย์ การเกษตร ค้าปลีก พลังงาน สิ่งแวดล้อม เทคโนโลยีขั้นสูง และอิเล็กทรอนิกส์

ข้อตกลงสำคัญ : ไทยกับเวียดนามมีความตกลงและบันทึกความเข้าใจมากกว่า 50 ฉบับ ที่สำคัญคือ ความตกลงจัดตั้งคณะกรรมการความร่วมมือทางเศรษฐกิจ (18 ก.ย.2534) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือในอุตสาหกรรมก๊าซธรรมชาติ (30 ต.ค.2534) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือเรื่องการผลิตข้าวและส่งออกข้าว (19 ส.ค.2535) ความตกลงว่าด้วยการยกเว้นการเก็บภาษีซ้อน (23 ธ.ค.2535)

ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือด้านการท่องเที่ยว (16 มี.ค.2535) ความตกลงทางด้านวัฒนธรรม (8 ส.ค.2539) ความตกลงว่าด้วยการแบ่งเขตทางทะเลระหว่างไทยกับเวียดนามในอ่าวไทย (9 ส.ค.2540) ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือในการควบคุมยาเสพติด สารออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท และสารตั้งต้น (7 ต.ค.2541) บันทึกความเข้าใจระหว่างกองทัพเรือไทยกับกองทัพเรือเวียดนามว่าด้วยการลาดตระเวนร่วมและการจัดตั้งกองข่ายการติดต่อสื่อสาร (14 มิ.ย.2542) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านการเกษตร (21 ก.ค.2546) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านการศึกษา (20 ก.พ.2547) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านวิชาการ (20 ก.พ.2547) ความตกลงว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม (21 ก.พ.2547) ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือในการจัดการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะสตรีและเด็ก และการช่วยเหลือเหยื่อการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านแรงงาน (มิ.ย.2559) ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม (ส.ค.2560) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านเศรษฐกิจและการค้า (ส.ค.2560) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านไปรษณีย์ โทรคมนาคม สารสนเทศ และเทคโนโลยีดิจิทัล (ส.ค.2560) และบันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือระหว่างธนาคารแห่งชาติเวียดนามกับธนาคารแห่งประเทศไทย (ส.ค.2560) ยุทธศาสตร์ความสัมพันธ์เป็นหุ้นส่วนทางยุทธศาสตร์รอบด้าน (Comprehensive Strategic Partnership) (พ.ค.2568) บันทึกความเข้าใจระหว่างกระทรวงพาณิชย์แห่งราชอาณาจักรไทยกับกระทรวงอุตสาหกรรมและการค้าสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามว่าด้วยความร่วมมือด้านเศรษฐกิจและการค้า (พ.ค.2568) การส่งมอบงบประมาณสนับสนุนโครงการเสริมสร้างและยกระดับความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านในการสกัดกั้นยาเสพติดและทำลายเครือข่ายการค้ายาเสพติดระหว่างประเทศจากสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (ป.ป.ส.) แก่กรมตำรวจปราบปรามยาเสพติดเวียดนาม (พ.ค.2568) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยโครงการความร่วมมือระหว่างกรมพัฒนาตลาดภายในและกรมพัฒนาตลาดต่างประเทศ กระทรวงอุตสาหกรรมและการค้าเวียดนามกับ Central Group ระยะปี ค.ศ. 2026-2028 (พ.ค.2568) และบันทึกความเข้าใจระหว่างธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย (EXIM Bank) กับธนาคารเพื่อการลงทุนและการพัฒนาแห่งเวียดนาม (Bank for Investment and Development of Vietnam: BIDV) เพื่อสนับสนุนสินเชื่อแก่ธุรกิจสีเขียวและอุตสาหกรรมเทคโนโลยีสมัยใหม่ (พ.ค.2568)

นายฝั่ม มิญ จิ๊ญ
(Pham Minh Chinh)

ตำแหน่ง

- นายกรัฐมนตรีเวียดนาม (คนที่ 9)
- สมาชิกกรรมการเมือง (Politburo) ลำดับที่ 2

เกิด

10 ธ.ค.2501 (อายุ 68 ปี/ปี 2569) ที่จังหวัดทัญฮว่า ภาคเหนือ

สถานภาพทางครอบครัว

สมรส และมีบุตร 2 คน เป็นบุตรสาว 1 คน และบุตรชาย 1 คน

การศึกษา

ส.ค.2525-ก.ย.2527

- ประธานสมาคมนักศึกษาเวียดนามในโรมาเนีย

ปี 2527

- ปริญญาตรี ด้านวิศวกรรมโยธาและก่อสร้างอุตสาหกรรม เอกโครงสร้างเหล็ก จาก Technical University of Civil Engineering of Bucharest โรมาเนีย

ปี 2543

- ปริญญาเอก ด้านกฎหมาย

9 มี.ค.2553

- ดำรงตำแหน่งรองศาสตราจารย์ด้านวิทยาศาสตร์ความมั่นคง

ไม่ระบุปี

- ศึกษาหลายหลักสูตรที่สถาบันการเมืองแห่งชาติ Hoc Ho Chi Minh และได้รับปริญญาระดับสูง ด้านทฤษฎีทางการเมือง

ประวัติการทำงาน

ส.ค.2525-ก.ย.2527

- เลขานุการคณะกรรมการสหภาพยุวชนคอมมิวนิสต์โฮจิมินห์ในโรมาเนีย

ก.ค.-ก.ย.2528

- ฝึกอบรมกิจการต่างประเทศ สถาบันวิเทศสัมพันธ์ (สถาบันการทูตแห่งเวียดนามในปัจจุบัน) กระทรวงการต่างประเทศ

ม.ค.2528-ส.ค.2530

- เจ้าหน้าที่ข่าวกรอง กอง 6 กรมข่าวกรอง สังกัดหน่วยต่อต้านข่าวกรองเวียดนาม (General Department of Security-GDS) กระทรวงความมั่นคงสาธารณะ

ก.ค.-ก.ย.2528

- อบรมกิจการต่างประเทศ สถาบันวิเทศสัมพันธ์ (สถาบันการทูตแห่งเวียดนามในปัจจุบัน) กระทรวงการต่างประเทศ

ก.ย.2529-ก.ค.2530

- อบรมที่ School of Intelligence (International Academy ในปัจจุบัน) กระทรวงความมั่นคงสาธารณะ

ส.ค.2530-ม.ค.2532

- เจ้าหน้าที่ข่าวกรอง หน่วยข่าวกรองในภูมิภาคภาคใต้ กรมข่าวกรอง สังกัด GDS กระทรวงความมั่นคงสาธารณะ

- ม.ค.2532-ม.ค.2533 - เจ้าหน้าที่ข่าวกรอง กรมข่าวกรองในภูมิภาคภาคใต้ สังกัดหน่วยข่าวกรองเวียดนาม (General Department of Intelligence-GDI)
- ม.ค.2533-มี.ค.2534 - เจ้าหน้าที่ข่าวกรอง กรมยุโรปและอเมริกา สังกัด GDI กระทรวงความมั่นคงสาธารณะ
- มี.ค.2534-พ.ย.2537 - เจ้าหน้าที่กระทรวงการต่างประเทศ เลขานุการตรี เลขานุการโท สถานเอกอัครราชทูตเวียดนาม/บูคาเรสต์ โรมาเนีย
- พ.ย.2537-พ.ค.2542 - เจ้าหน้าที่ข่าวกรอง กรมยุโรป สังกัด GDI กระทรวงความมั่นคงสาธารณะ
- คณะทำงานของเลขานุการผู้นำกระทรวงความมั่นคงสาธารณะ
- ส.ค.2539-ม.ค.2540 - อบรมที่ People's Security University (People's Security Academy ในปัจจุบัน) กระทรวงความมั่นคงสาธารณะ
- ก.ย.2532-ก.ย.2544 - อบรมทฤษฎีการเมืองระดับสูง ที่ Senior Party School (Ho Chi Minh National Academy of Politics ในปัจจุบัน)
- พ.ค.2542-พ.ค.2549 - รองผู้อำนวยการและผู้อำนวยการกรมข่าวกรองเศรษฐกิจ-วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และสิ่งแวดล้อม สังกัด GDI กระทรวงความมั่นคงสาธารณะ
- พ.ค.2549-ธ.ค.2552 - รองผู้อำนวยการ GDI รับผิดชอบข่าวกรองเศรษฐกิจ วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และสิ่งแวดล้อม กระทรวงความมั่นคงสาธารณะ
- เม.ย.2550 - ได้รับการเลื่อนยศเป็นพลตรี (ตำรวจ)
- ธ.ค.2552-ส.ค.2553 - รองผู้อำนวยการและผู้อำนวยการกรมใหญ่วิศวกรรม-โลจิสติกส์ กระทรวงความมั่นคงสาธารณะ
- ก.ค.2553 - ได้รับการเลื่อนยศเป็นพลโท (ตำรวจ)

ประวัติทางการเมือง

- ส.ค.2553-ส.ค.2554 - รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงความมั่นคงสาธารณะ รับผิดชอบวิศวกรรม โลจิสติกส์ การคลัง วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และสิ่งแวดล้อม
- สมาชิกคณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์ ในการประชุมสมัชชาใหญ่พรรคคอมมิวนิสต์ สมัยที่ 11
- ส.ค.2554-ก.พ.2558 - สมาชิกคณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์ ในการประชุมสมัชชาใหญ่พรรคคอมมิวนิสต์ สมัยที่ 11
- เลขาธิการคณะกรรมการพรรคคอมมิวนิสต์ประจำจังหวัดกว๋างนิญ
- สมาชิกคณะกรรมการพรรคคอมมิวนิสต์ทหารเขต 3 กระทรวงกลาโหม
- ก.พ.2558-ม.ค.2559 - สมาชิกคณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์
- รองประธานคณะกรรมการธิการองค์กรของคณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์
- คณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์ ในการประชุมสมัชชาใหญ่พรรคคอมมิวนิสต์ สมัยที่ 12
- สมาชิกกรมการเมือง (Politburo)
- ก.พ.2559-เม.ย.2564 - สมาชิกกรมการเมือง (Politburo)
- เลขานุการคณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์
- ประธานคณะกรรมการธิการองค์กรของคณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์

20 ม.ค.2561

5 เม.ย.2564-ปัจจุบัน

- ประธานคณะกรรมการด้านความมั่นคงการเมืองภายในของ
คณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์
- สมาชิกคณะกรรมการกลางขับเคลื่อนการต่อต้านการทุจริต
- สมาชิกสภาแห่งชาติ
- ประธานสมาคมมิตรภาพของสมาชิกรัฐสภาเวียดนาม-ญี่ปุ่น
- คณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์ ในการประชุมสมัชชาใหญ่
พรรคคอมมิวนิสต์ สมัยที่ 13
- รองประธานคณะกรรมการสร้างเขตเศรษฐกิจพิเศษ
- นายกรัฐมนตรี

คณะผู้นำเวียดนาม

เลขาธิการพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนาม	To Lam
ประธานาธิบดี	Luong Cuong
ประธานสภาแห่งชาติ	Tran Thanh Man

คณะรัฐมนตรี

นรม.	Pham Minh Chinh
รอง นรม.	Tran Hong Ha
	Le Thanh Long
	Nguyen Hoa Binh
	Ho Duc Phoc
	Bui Thanh Son
	Nguyen Chi Dung
	Mai Van Chin
รมว.กระทรวงกลาโหม	Phan Van Giang
รมว.กระทรวงความมั่นคงสาธารณะ	Luong Tam Quang
รมว.กระทรวงการต่างประเทศ	Le Hoai Trung (รักษาการ)
รมว.กระทรวงกิจการภายใน	Pham Thi Thanh Tra
รมว.กระทรวงยุติธรรม	Le Thanh Long
รมว.กระทรวงการคลัง	Nguyen Van Thang
รมว.กระทรวงการค้าและอุตสาหกรรม	Nguyen Hong Dien
รมว.กระทรวงเกษตรและสิ่งแวดล้อม	Tran Duc Thang (รักษาการ)
รมว.กระทรวงก่อสร้าง	Tran Hong Minh
รมว.กระทรวงวัฒนธรรม กีฬา และการท่องเที่ยว	Nguyen Van Hung
รมว.กระทรวงศึกษาธิการและการฝึกอบรม	Nguyen Kim Son
รมว.กระทรวงสาธารณสุข	Dao Hong Lan
รมว.กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	Huynh Thanh Dat
รมว.กิจการชนกลุ่มน้อยและศาสนา	Dao Ngoc Dung
รมว.และประธานสำนักงานรัฐบาล	Tran Van Son
ผู้ตรวจการรัฐ	Doan Hong Phong
ประธานคณะกรรมการกลางแนวร่วมปิตุภูมิเวียดนาม	Do Van Chien
ผู้ว่าการธนาคารชาติเวียดนาม	Nguyen Thi Hong

(ต.ค.2568)